

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **H. S. Q. A.**, nar. X., st. příslušnost X.,
pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2021, č. j. OAM-187/ZA-ZA11-P05-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2020 je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, neboť žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost oproti své předchozí žádosti a v zemi původu žalobkyně nedošlo od doby posouzení její předchozí žádosti k žádné změně, která by svědčila hrozbě pronásledování či vážné újmy.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá četná pochybení žalovaného a odkazuje na četnou judikaturu správních soudů, tyto námitky a odkazy však pro svou naprostou obecnost nepředstavují žalobní body, a není je proto nutné shrnovat. Konkrétněji žalobkyně namítá, že žalovaný nijak blíže nepracoval s Informací OAMP MV ČR, Jordánsko - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 18. 2. 2021, z které vycházel, a pouze odkázal na svoji argumentaci v řízení o první žádosti žalobkyně. Aktuální situaci v zemi původu žalobkyně se žalovaný dostatečně nezabýval. Bylo přitom na místě, aby žalovaný posoudil, zda žalobkyni hrozí v zemi původu vážná újma v souvislosti s uzavřením sňatku a problémy s jejími rodinnými příslušníky. Ze zprávy neziskové organizace Euro-Mediterranean Human Rights Monitor ze srpna 2020 vyplývá, že násilí vůči ženám je v Jordánsku zhoršujícím se problémem. V roce 2019 bylo v Jordánsku zaznamenáno 21 případů domácího zabití žen, což je nárůst o 300 % ve srovnání s rokem 2018. Vážná újma hrozící žalobkyni je proto v případě návratu do země původu vysoce pravděpodobná.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí taktéž konkrétně nezabýval společným soužitím žalobkyně a jejího manžela. Dle žalobkyně bylo povinností žalovaného zkoumat, zda by vycestování žalobkyně nebylo v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně zda by nepředstavovalo nepřiměřený zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
4. Žalobkyně taktéž v žalobě požádala o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyně k důvodům opakované žádosti o mezinárodní ochranu sama sdělila, že o udělení mezinárodní ochrany žádá ze stejných důvodů jako v minulé žádosti. Neuvedla a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by nebyly bez vlastního zavinění žalobkyně předmětem zkoumání v předchozím řízení, a které by mohly svědčit o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí o první žádosti žalobkyně nenapadla žalobou, namísto toho se rozhodla podat po měsíci od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí svoji novou (opakovanou) žádost, v níž uvedla zcela totožný motiv (obavu z jednání její rodiny kvůli jejímu sňatku). Z tohoto důvodu se v souladu s judikaturou ani soud nebude moci zabývat tím, zda žalobkyni v případě návratu do Jordánska hrozí ohrožení na životě

v souvislosti s uzavřením sňatku či jiné problémy s jejími rodinnými příslušníky. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, *jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná*. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí, *že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*.
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
10. Obecně platí, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
11. Aby bylo možné přijmout opakovanou žádost k věcnému posouzení, musí mít nové skutečnosti nebo zjištění určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku soud dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména*

změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“. Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.*“ (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27).

12. Z podkladů založených ve správním spise k první žádosti vyplývá, že žalobkyně z Jordánska vycestovala dne 6. 11. 2018 na vízum na 3 měsíce spolu s manželem, českým státním občanem. České orgány poté žalobkyni odmítly prodloužit vízum, neboť zjistily, že její manžel byl v době sňatku již ženatý s jinou ženou. K důvodům mezinárodní ochrany uvedla, že má strach o svůj život, neboť otec a bratři ji chtějí zabít kvůli tomu, že se vdala a oni se sňatkem nesouhlasí. Další důvod je to, že chce být v ČR se svým manželem. O první žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2020, které nabylo právní moci dne 23. 1. 2020.
13. Dne 26. 2. 2020 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli lidskosti. Vzali se s manželem, aniž by to oznámili rodině, a kdyby se žalobkyně vrátila zpět, tak ji oběsí. Na dotaz žalovaného žalobkyně uvedla, že má stejné důvody jako v případě první žádosti.
14. Z uvedeného je nesporné, že žalobkyně v opakované žádosti uvádí stejné důvody jako v první žádosti – obavu o svůj život ze strany rodiny z důvodu neschváleného sňatku a vůli žít s manželem v ČR. Není proto důvod nesetrvat u rozhodnutého a podrobovat uvedené důvody znovu věcnému posouzení. Žalovaný proto nepochybil tím, že nezkoumal věcné důvody žádosti, totiž zda žalobkyni hrozí v zemi původu vážná újma v souvislosti s uzavřením sňatku a problémy s jejími rodinnými příslušníky, či zda by neudělení doplňkové ochrany bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy s ohledem na vůli žalobkyně setrvat s manželem v ČR. V tomto směru žalobkyně v opakované žádosti nic nového neuvedla.
15. Žalovaný byl však zároveň povinen zabývat se tím, zda došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické, bezpečnostní, či institucionální situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení důvodů žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu konstatoval, že k žádné takové změně v Jordánsku nedošlo, odkázal na podklady shromážděné v průběhu řízení o první žádosti žalobkyně a Informaci OAMP MV ČR, Jordánsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 18. 2. 2021, kterou obstaral v průběhu řízení o opakované žádosti.
16. Krajský soud nepopírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí by mohlo být v tomto směru obsahově bohatší, nicméně dospěl k závěru, že takto ještě ob stojí. Žalobkyně podala opakovanou žádost měsíc po pravomocném skončení řízení o její první žádosti, lze proto mít za to, že podklady shromážděné žalovaným v řízení o první žádosti byly stále aktuální. Žalobkyně žádnou změnu okolností rozhodných pro udělení mezinárodní ochrany v řízení o opakované žádosti nezmínila. Ani z nově obstaraných informací o zemi původu žádná taková změna nevyplývá. Dle uvedené zprávy v zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s cizí zemí, bezpečnostní složky jsou pod civilní kontrolou a naopak v Jordánsku nalezly útočiště stovky tisíc osob prchajících před válkou v Sýrii.

17. Žalobkyně se k těmto informacím mohla vyjádřit, čehož ovšem nevyužila. Jediná žalobní tvrzení, která lze potenciálně hodnotit jako náznak tvrzení o změně situace oproti řízení o první žádosti, je poukaz žalobkyně na zprávu neziskové organizace o domácím násilí v Jordánsku, podle níž bylo v roce 2019 zaznamenáno 21 domácích zabití žen, zatímco v roce 2018 jich bylo zaznamenáno pouze 7. Ani tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí o tom, že by oproti řízení o první žádosti došlo v zemi původu žalobkyně k takovým změnám, v jejichž důsledku by žalobkyni již samotným návratem do země původu hrozila vážná újma, před kterou by ji jordánské státní orgány nebyly ochotny či schopny poskytnout účinnou ochranu (v případě žalobkyně se nadto ani nejedná o zmiňované násilí uvnitř domácnosti, neboť by patrně žila se svým manželem, od něhož se žádného nebezpečí neobává).
18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla v opakované žádosti žádné nové důvody či skutečnosti ve smyslu citovaných ustanovení zákona o azylu a žalovaný se také dostatečně zabýval otázkou případné změny situace v zemi původu v mezidobí od rozhodnutí o první žádosti. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci; rozhodnutí o odkladném účinku by proto nemělo žádný smysl.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.